

тивъ; не православието искаше да спасява Цариградската патриаршия, а напротивъ — желаше посредствомъ черковната иерархия да продължава, да погърчва всички етнографски елементи, които нѣматъ нищо друго общо съ гърцитѣ, освѣнъ религията.

Отъ първия моментъ на своето появяние въ Цариградъ, 1864 год., графъ Игнатиевъ съ една далекогледностъ и глѣбоко схващане формира си непоколебимия възгледъ, че на Старо планинския полуостровъ има едно здраво, трѣзвено, многообѣщающе славянско племе. Това племе тогазъ бѣше за свѣта почти въ пълна забрава изъ географическитѣ — историческитѣ архиви. Той го оцѣни. А да се оцѣни единъ трѣзвенецъ народъ, значи да му се помогне, значи да се въздигне, значи да се повика на новъ животъ. Врѣмето наистина, продължително затвърдяваше възгледитѣ на графа Игнатиева за това племе, а това бѣ българския народъ. И той усили симпатитѣ си и съдѣйствува за заискванията на българската духовна, културна и политическа борба; и той виждаше, че плодоветѣ на българскитѣ подпомогани усилия зрѣятъ, че идеитѣ се ширятъ, че копнежитѣ се достигатъ и дори блѣновецѣ приближаватъ къмъ своето осществление.

Първото тържество бѣше на 27-й февруарий 1870 год., когато българскиятъ народъ се слоби тържествено съ единъ Султански ферманъ, съ който се утвърждаваше духовната ни независимостъ, съ всецѣлъ обхватъ на българския народъ.* Успѣхътъ на това дѣло прѣдимно се дължеше на графа Игнатиева. Върховното тържество отъ дѣйствиетъ на Игнатиева се прояви въ Санъ-Стефано, гдѣто усилията му из-

*) Миръ, бр. 1174, година VIII.